

Sygn. akt III Ca 681/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion-Hajduk

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt I C 3089/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 681/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 20 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej oddalił powództwo (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko K. K. kwoty 2512,04 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że umową przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 roku powód nabył od (...) Bank (...) S.A. we W. wierzytelności. Jak wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 18 września 2014 roku (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od (...) Bank (...) S.A. we W. wierzytelność przysługującą wobec dłużniczki K. K.. Zobowiązanie dłużniczki wynika z umowy bankowej nr (...). Wysokość zobowiązania wynosi 924,59 zł, w tym kapitał w kwocie 499,16 zł, odsetki w kwocie 335,43 zł, koszty w kwocie 90 zł. Ponadto zobowiązanie dłużniczki wynika z umowy bankowej nr (...). Wysokość zobowiązania wynikającego z tej umowy wynosi łącznie 1587,45 zł, w tym kapitał w kwocie 855,78 zł, odsetki w kwocie 591,67 zł, koszty w kwocie 140 zł. Pismem z dnia 17 lipca 2014 roku powód wzywał K. K. do uregulowania zadłużenia w wysokości 2809,59 zł w terminie do dnia 29 lipca 2014 roku.

Sąd Rejonowy, powołując się regulację art. 6 k.c. oraz stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 7 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 65/09, wskazał że powód do pozwu dołączył umowę przelewu wierzytelności, a także zawiadomienie o przelewie wierzytelności, ale nie przedłożył przy tym umowy zawartej pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem. Powód nie przedłożył żadnych innych dowodów potwierdzających istnienie zobowiązania i jego wysokość. Na okoliczność istnienia, wysokości i wymagalności roszczeń powód przedłożył wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu, zatem stwierdził, że strona powodowa nie udowodniła swoich roszczeń, ani co do zasady, ani co do wysokości.

Powód w apelacji zarzucił naruszenie

-art. 6 k.c. przez niewłaściwą wykładnię, polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającym na nim obowiązkowi ciężaru dowodu, nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w zakresie istnienia wysokości i wymagalności roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożoną do pozwu dokumentacją oraz przyznaniem przez stronę pozwaną istotnych okoliczności w sprawie w sposób konkludentny,

-zarzucił błędne ustalenie przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego na skutek odmówienia mocy dowodowej i bezzasadnego pominięcia przy orzekaniu środków dowodowych w postaci umowy o przyznanie limitu kredytowego, umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) i Furora, bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej o nadaniu klauzuli wykonalności i w efekcie niedokonanie przez sąd żadnych ustaleń w zakresie faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie,

-zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego to jest art. 230 w związku z 229 k.p.c. przez ich niezastosowanie i pominięcie okoliczności, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały przyznane przez stronę pozwaną wobec niekwestionowania przez pozwaną tych okoliczności w toku procesu,

-naruszenie art. 230 k.p.c. przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności z których wywodzi skutki prawne, podczas gdy zaoferował w sprawie wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci umów zawartych przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym, bankowego tytułu egzekucyjnego, umowy sprzedaży wierzytelności, podpisanego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu i wezwania do zapłaty,

- a także naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 309 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów dokonanej wybiórczo wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego wniosków nielogicznych sprzecznych z tym materiałem,

- naruszenie art. 328 § 2, 339 § 2 k.p.c.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2512,04zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i zasądzenie na jego kosztów procesu w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej strony.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożony wyciąg z ksiąg rachunkowych, umowy przelewu wierzytelności, zawiadomienia o przelewie, wskazując że powód nie przedłożył umowy kredytowej, a wyciąg z ksiąg bankowych jest niewystarczający. Stwierdził, że wyciąg potwierdza fakt dokonania cesji, ale do wykazania wierzytelności i wysokości konieczne są inne dowody. Sąd pierwszej instancji nie zwrócił uwagi, że w pozwie

skierowanym do elektronicznego postępowania upominawczego powód wskazał listę dowodów, to jest umowy z 30 stycznia 2008 roku na okoliczność treści stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, praw i obowiązków stron, wysokości środków oddanych do dyspozycji stronie pozwanej, wysokości nie wpłaconego kapitału oraz umowę bankową z dnia 29 grudnia 2008 roku na te same okoliczności, umowę dnia 27 czerwca 2014 roku o nabyciu wierzytelności przez powoda, oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy na okoliczność wysokości zobowiązania strony pozwanej na dzień wypowiedzenia umowy i wymagalności roszczenia, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 18 września 2014 roku na okoliczność istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia przez stronę pozwaną oraz nabycia przez stronę powodową dochodzonej wierzytelności, pełnomocnictwo z 6 lutego 2014 roku do podpisywania wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda wraz dokumentami potwierdzającymi umocowanie osób podpisujących pełnomocnictwo oraz wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej. Powód następnie w pozwie po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego złożył pozew na urzędowym formularzu, w którym jako zgłaszane dowody wymienił umowy bankowe z dnia 30 stycznia 2008 roku i 29 grudnia 2008 roku, umowę o nabyciu wierzytelności z 27 czerwca 2014 roku, bankowy w egzekucyjny wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z 18 września 2014 roku, wezwanie do zapłaty i pełnomocnictwo z 12 maja 2014 roku.

Na rozprawie przed Sądem Rejonowym nie stawił się zarówno przedstawiciel powoda jak i pozwana prawidłowo zawiadomieni. Sąd dopuścił jedynie dowód z dołączonych do pozwu wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, umowy przelewu z 27 czerwca 2014 roku i wezwania do zapłaty z dnia 17 lipca 2014 roku. Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone rozprawę albo mimo stawienia nie bierze udziału w rozprawie sąd wyda wyrok zaoczny, w tym przypadku przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd Rejonowy, dopuszczając dowody jedynie z dokumentów dołączonych dla pozwu i pomijając pozostałe wnioski dowodowe zawarte w pozwie nie rozpoznał istoty sprawy. Jeżeli sąd pierwszej instancji miał wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda i co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie winien był przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości, a więc zażądać zgodnie z art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c. przedstawienia dokumentów. Na tej podstawie przewodniczący stosownie do okoliczności wydaje przed rozprawą na podstawie pozwu i innych pism procesowych zarządzenia mające na celu przygotowanie rozprawy, w szczególności może zarządzić przedstawienie dokumentów, przedmiotów oględzin, ksiąg, planów itd.

Nie można zatem zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż strona powodowa nie sprostала ciężącemu na niej obowiązkowi dowodzenia okoliczności, na które się powołuje zgodnie z art. 6 k.c. albowiem powód zgłosił wnioski dowodowe w pozwie, a nie zostały one przez sąd rozpoznane. Tym samym stwierdzić należy, że sąd nie rozpoznał istoty, co na mocy art. 386 § 4 k.p.c. skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę wezwie powoda do dołączenia dokumentów, na które w pozwie się powołuje, przeprowadzi postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, oceni przedstawione dokumenty i na tej podstawie wyda rozstrzygnięcie stosowne do wyników tego postępowania.